

DET LACKAR ...

Att skriva något med anledning av en helg eller annat årligt återkommande event är inte så lätt. Både själva händelsen och texterna tenderar att bli ganska lika mellan åren.



Att önska en god och trevlig Luciamorgon med en lussebulle är traditionellt med besked, men letandet efter en luciabild på nätet ledde mig rakt in i en mäktig nättrend.



Att bullen som i alla fall red alltid kallar lusse-katt skall se ut som en katt är väl OK men sen går nätbläddrandet över styr.



Så här långt kommen inser jag att även Luciafirandet har dragits med i den hetaste nåttrenden just nu, kattbilderna.

De som begriper och gitter förstå sig på sånt påstår med stort allvar att s k sociala medier just nu översvämmas av kattbilder. Undersök gärna själva sanningshalten i påståendet.

När vi nu ändå är inne på helger så kan jag bara meddela att jag redan letar tomtar till nästa veckas VB som blir det sista för året.

red

JULKONSERT MED RÖDA KAPELLET

På luciadagen har Röda Kapellet sin traditionella julkonsert och terminsavslutning. I år handlar det om musik ur Bertolt Brechts och Kurt Weills Tolvskillingsoperan.

Tolvskillingsoperan uruppfördes på Theater am Schiffbauerdamm i Berlin 31 augusti 1928 med bland andra Weills hustru Lotte Lenja i en mindre roll. Trots låga förväntningar blev det en storslagen succé. Kort efter premiären sammanställde Weill en svit av musiken kallad Kleine Dreigroschenmusik för blåsorkester. Denna Tolvskillingssvit framförs av Röda Kapellet.

Framförandet är faktiskt ett trettioårs-jubileum. 1983 spelade orkestern denna svit på stadsteatern. Den andra halvan av föreställningen var en monolog, Kontrabasen, med Henric Holmberg (fd teatergruppen Oktober) i rollen. Henric har för övrigt ett förflutet i orkestern från sjuttioalet som inhoppare i trumslagarsektionen. Ni som kommer ihåg programmet kanske kan memorera och jämföra. Spelar orkestern bättre idag? Det får vi hoppas.

Den andra halvan av programmet fylls av den, framför allt inom vänstern, välkände trubaduren Jan Hammarlund. Han är en del av den progressiva musikämbandet i Sverige. Sångare och viskompositör. Han introducerade Violeta Parra i Sverige, har sjungit Brechttexter och varit en frontfigur i gayrörelsen. Bland hans mest kända sånger finns t ex Ville och Jag vill leva i Europa.

Konserten, som börjar 18.30, äger rum på Magle Konserthus, Magle Stora kyrkogata 4, fd Frälsningsarmen och numera tillhåll för studentsångarna. Hundra kronor kostar entrén.

Bengt Hall

[Affisch »](#)

JULKONSERT MED MIDNATTSKÖREN

Plats: Klosterkyrkan i Lund

Tider: Ons 18 dec kl 20

Tor 19 dec kl 18

Tor 19 dec kl 20

Gäster: Lund International Student`s Choir

Inträde: 120 kr, stud. 80 kr

Biljetter: Biljettbyrån i Lund, tel. 13 14 15

Singalongversion!

Plats: Vita Huset, Uardavägen 131 i Lund

Tid Fredag 20 dec kl 20.

Inträde: 100 kr, stud. 80 kr, under 18 år gratis.

Biljetter: Biljettbyrån i Lund, tel. 13 14 15

Midnattskören i samarbete med Folkuniversitetet

VERKLIGHETEN ÖVERTRÄFFAR DRÖMMEN AV ANN SCHLYTER

Nittioalets början var en tid av hopp. Den stora glädjen var när Mandela blev frisläppt. Hans försoningsbudskap kändes som en gåva till mänskligheten. Många visste inte och det är lätt att glömma hur nära Sydafrika var en blodig konflikt. Extremister sköt omkring sig på tåg, och formerade i hemlighet väpnade styrkor. Jag hade äran att 1990 bli bjuden av ANC till ett seminarium i Johannesburg om kommunal demokrati. Seminariet var förklätt till en akademisk sammankomst.

Billy Modise, som Thomas och jag bott grannar med på Ulrikedal på sextioalet hade fått oss med i anti-apartheid arbetet, som i och för sig var måttligt aktivt under den perioden. Jag är ingen expert på kommunal demokrati, sa jag till Billy, men han menade att min kunskap om situationen i Sydafrika tillsammans med min praktik som kommunalpolitiker och forskare om afrikansk urban- och bostadspolitik i var en idealisk mix. Det var ett seminarium med många tuffa ordväxlingar. Aktivister i civics, dvs gatu-, bostads-, föräldrakommittéer och andra lokala organisationer, som i många områden i praktiken tagit över såväl förvaltning som upprätthållandet av ordning, uppfattade inte budskapet om representativ demokrati som odelat positivt. En dag skulle mötet vara internt. Då ordnades en sightseeingtur för mig och de andra fyra utländska gästerna. Jag presenterades för en guide (utan körkort) som ledde mig till en biluthyrningsfirma där bilnycklarna överlämnades till mig med uppmaningen: "Stanna inte vid rött ljus, om någon kräver att få bilen, överlämna bara nycklarna utan dröjsmål." Men inget missöde drabbade oss när vår unga guide visade oss runt i Soweto och hemma i Alexandra.

Ett år senare representerade jag vänsterpartiet på ANCs första öppna kongress i Durban. Där fortsatte diskussionerna och nu gällde det förstås val och riktlinjer för politikens alla nivåer. Höjdpunkten för oss utländska gäster var sista dan då vi inbjöds att träffa Mandela. Vi samlades i ett ganska litet rum. Han tog oss alla i hand och sade några ord till var och en av oss. Som så många har berättat om nu hade han en personlighet som på något sätt fyllde rummet med vänlighet och allvar. I en timme svarade han på frågor. Det jag minns nu, är att han erkände att han inte förrän på kongressen helt tagit till sig vilken kraft kvinnorna var, och att han hos kvinnorna också funnit en ilska över att det fanns så mycket och så många som på olika sätt hindrade dem att ta den plats de förtjänade.

Senare fick Sydafrika en mycket progressiv konstitution, utarbetad med brett deltagande också av kvinnor, fria val hölls och Mandela blev president.



När Thomas och jag på väg till Lusaka gick mittgången upp och ner med dessa tröjor i planet som skulle vidare till Sydafrika var repressionen så stark i Sydafrika så det var svårt att tro på frigivande, och ännu svårare att föreställa sig att Mandela skulle bli president. Ibland, under vissa perioder överträffar verkligheten drömmen.

SYDSVENSKAN FÖRTJÄNAR EN BÄTTRE LEDARREDAKTION

AV GUNNAR STENSSON

Efter en veckas grubblande tog redaktionen ställning till den svenska skolans PISA-genomklappning i en artikel med titeln "Varning för Pisapanik". Efter att i åratal ha argumenterat för friskolor, valfrihet, konkurrens, skolpeng och riskkapitalbolag står redaktionen inför facit: den svenska skolans kvalitet har störtdykt.

Det bekymrar inte redaktionen. Ledarartikeln rekommenderar: "Ingen centralisering. Inte påtagligt större resurser. Inte minskad valfrihet." Det enda förslag till åtgärd mot skolkollapsen som får stöd är Jan Björklunds: "Lås dörren när det ringer in", apropå sen ankomst. Åtgärden är olaglig, men redaktionen kan kämpa för en lagändring.

Sydsvenskans ledarredaktion är sedan länge inlåst. Utan kontakt med den verklighet som tidningen förmedlar.

EN LÄSARE TACKAR

Jag vill uttrycka mitt tack till redaktören för att han har medverkat till en återkomst för signaturen "J". Det var länge sen nu och det är ju aldrig helt utan risker. Men i förra numret var J alltså här igen, med karakteristisk bildning, intensitet i argumentationen och originalitet i ämnesval och åsiktsprofil. Ingen annan i svensk press skriver så och i inte alltför stora doser är det befriande att läsa. Det är möjligt att några ordvändningar inte är helt politiskt korrekta, men det tar man gärna. Tack!

Mångårig prenumerant på Väster

EN VINTERVECKA I LUND AV GUNNAR STENSSON

Torsdag 5 december, klockan 15. Lomma, promenaden längs vågbrytaren. Nästan omöjligt att gå mot stormen. Vågorna slår över skyddsvallen. Vattenståndet 160 cm över det normala, men betydligt högre i vågtopparna. Badbryggan krossas, men ljudet av brädor som bryts överröstas av stormens dån. Träbryggorna i hamnen under vatten. Vägen till fyren på piren spärras av tunga vågor som rullar över kullerstenarna. Höje å har svämmat över all breddar. Vattnet pressas bakåt av storm och tunga dyningar. Trädgårdar och vägar under vatten. Husens väggar piskas av storm och skum, fräsande vatten sköljer stengrunderna. Solen sjunker. De blåsvarta molnen får röda konturer. Turning Torso vacklar.

Natten till 6 december. Klostergården. Svarta, ormliknande avenbokstammar vrider sig och stönar och deras risiga toppar tvingas bugande ner mot Virvelvindsvägens grus och asfalt. Det dånar som om väldiga godståg ideligen kör förbi. Men spåren ligger tomma. Svårt att sova.

Fredagen 6 december, klockan 13. Vid Helgeands församlingshem. Hundratals samlade vid Rubensons begravning. Stormen ökar, trasiga moln rusar över himlen. Vita plastpåsar fladdrar i träden. Häftiga skurar med torra vita hagelkorn piskar mot ansiktet. Kastanjegatan klockan 18 kommer en sista hagelskur farande, sedan avtar blåsten medan vi går mot Botulfsplatsen.

Lördagen den 7 december, klockan 10. Det har slutat snö. Solen lyser över det nya vita., mjuka. Som genom ett trollslag fylls kullen av barn med pulkor, kälkar, tefat och till och med skidor. Barnröster, barnskratt i stället för stormbrus. Jägarevägen klockan 22. Vindstilla. Glänsande snö, tunn nymåne. Sju minusgrader.

Söndagen 8 december. Vatten droppar från fönster och tak redan i morgonmörkret. Då och då rasar ett snösjok förbi fönstren. Asfalten blänker svart. Snön grånar sjukligt. Inga barn, inga vuxna. Snart sticker visset gräs och ris upp genom snön. Allt större pölar bildas. Korpvallen blir grön igen. Hundratals råkor hackar i gräset. Snart blir det mörkt.

Måndagen den 9 december, klockan 7.45. Flackarpsbron över Höje å. Vattnet spolat inte över gångbanan, men det är nära. Gryningsljuset blänker över den vidsträckta sjön i öster. Simmande bläsänder. Vattnet viskar mot vattenverkets tegelväggar. Den enda framkomliga vägen mot dungarna av svarta träd i Sankt Lars är den som går på den höga brinken söder om ån. De nya husen på Källby ängar påminner om Venedig. Nej, med sin brittiska stil snarare om London, bortom den brusande Themsens vid högvatten.

Tisdagen, onsdagen. Dimma. Stillhet. Vattnet sjunker undan. Syrenerna har gröna knoppar och hasselbuskarna gula hängen.

HACKAT OCH MALET AV ULF N

”Intetsägande policydokument”

Förslaget till kommunens nya program för ekologiskt hållbar utveckling, den s k LundaEko II,

har som vi tidigare berättat om i VB utsatts för hård kritik av oppositionen. Lunds Universitet har nu lämnat in sitt av rektor Per Svensson undertecknade remissyttrande över förslaget. Yttrandet kan inte betraktas som något annat än en nedsabling av de borgerligas förslag. ”Jämfört med föregångaren LundaEko I framstår därför LundaEko II som ett vagt och ganska intetsägande policydokument utan närmare styrning för att säkerställa att adekvata åtgärder vidtas” skriver universitetet bland annat. Det är ord och inga visor!

Riksrevisionen och MP/DV-motion på samma linje

Riksrevisionen har sedan 2009 i sammanlagt 11 rapporter granskat den nationella klimatpolitiken. Den sista och sammanfattande rapporten kom häromdagen. En av revisionens rekommendationer är att regeringen ska fastställa ”en ungefärlig bana för hur utsläppen långsiktigt ska minska, även efter 2020. En sådan utsläppsbana behövs också som underlag för att bedöma vilken mix av styrmedel som kan vara kostnadseffektiv på kort och lång sikt.” Det är precis en sådan bana som MP och DV i en motion har föreslagit att kommunen skulle använda sig av för att ha koll på hur kommunen ligger till i förhållande till etappmålet 2020. Tyvärr kom Riksrevisionens rapport några dagar efter att fullmäktige behandlat motionen, så oppositionen fick ingen draghjälp därifrån. Fast det hade nog inte hjälpt. Den borgerliga majoriteten hade nog röstat ner MP/DV-förslaget ändå.

Rimlig bensinprisnivå

Bensinpriset måste höjas till 42 kr litern om målet om en fossilbränslefri fordonsflotta 2030 i riket ska klaras av. Det är slutsatsen i en rapport från Konjunkturinstitutet. Fast att hoppas på att riksdagen ska besluta om nödvändig höjning av koldioxidskatten för att få upp bensinpriset till denna rimliga nivå är väl en fåfäng förhoppning.

S om skydd av parker

”Förstärk skyddet av parker och grönområden” – det föreslår socialdemokraterna i en motion till kommunfullmäktige. Gott så – då kanske S är berett att ompröva sitt ja till att bygga på det som återstår av Vipeholmsparken.

Moderaternas solkiga förflutna

Moderaternas motarbetande av stödet till kampen mot den tidigare apartheidregimen i Sydafrika har med rätta satts i blickfånget nu i dagarna. Partiet har tveklöst ett mycket solkigt förfluten, inte bara i relation till Sydafrika. Under USAs folkmordskrig i Vietnam under 1960- och 1970-talen stödde moderaterna hela tiden USA och dess quislingregim i Saigon. I den moderata garderoben finns många skitiga trasor som borde ner i bykgrytan.

Mammoms högtid

Nu hackas det och mals en hel del såväl i slott som i koja inför den årliga offerfesten till Mammoms ära. Men se upp: vad finns i julkorven, vad döljs i köttbullar och skinka? Köp ekologiskt!

NÄR MINNET ÄR DEN ENDA KUNSKAPSKÄLLAN AV GUNNAR STENSSON

Det vi kallar vår historia, vår identitet, bygger på en väv av relationer till föräldrar, syskon, arbetskamrater, vänner osv. Minnet stöds och fylls på av en fast miljö, hem, möbler, foton, dokument. Det vi tror vara vårt eget minne är i själva verket ett gemensamt minne, ett kollektivt minne. Om vi glömmer något kan vi alltid fråga. Om vi minns fel blir det rättat.

Vad händer om allt detta sopas bort, om vi uteslutande hänvisas till de händelser och bilder som vårt eget minne lagrar, om vi tvingas att bygga vår uppfattning av världen och vår historia på en så ödslig grund?

Det är temat i Richard Fords bok "Canada". En femtonårig pojke förlorar plötsligt, på ett helt oförutsebart sätt, sina föräldrar. Pappan var före den självförvållade katastrofen anställd vid flygvapnet och mamman lärarinna i en liten stad i Montana. Han ser dem aldrig mer. Hurdana var de? Vad gjorde de? Varför? Han har bara sina egna fragmentariska minnen av dem och sin reflektionsförmåga att bygga på.

Händelsen som berövade honom liv och identitet inträffade någon gång i början av 1960-talet.

Han tvingas fly över gränsen till Canada för att undgå att bli inspärrad på barnhem och hamnar i en halvt övergiven kåkstad där han en kort tid lever ett torftigt liv med avlägsna släktingar och dras in i ytterligare en historia, som han har lika fragmentarisk insikt i.

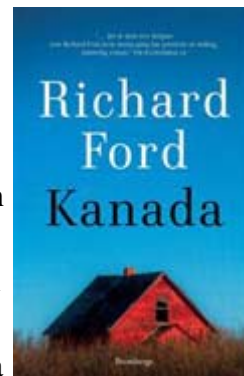
Slutligen flyr han och börjar bygga upp ett nytt liv – helt hänvisad till sig själv.

Som pensionerad lärare ställer han 2011 samman sina minnesbilder och de få fakta som finns att tillgå. I mer än 50 år har han försökt förstå sin historia och arbetat, sakligt och minutiöst, för att nå en uppfattning, som han kan leva med.

Minnet är opålitligt, det vet vi. Men när minnena är de enda vittnesmål vi har, måste vi utgå från dem, som utredare och domstolar gör. Ställa samman dem. Finna sammanhang.

Den erfarenhet som beskrivs i "Canada" och de utmaningar som den övergivne pojken ställs inför är inte unika. De delas av emigranter, flyktingbarn (och vuxna) som tvingas lämna sina hem, som kvarhålls i ödsliga flyktingläger eller vistas hemlösa i okända städer och kanske till slut - om de har tur - finner en plats som erbjuder någon sorts trygghet som gör det möjligt att bygga upp en existens i ett främmande land, med okända regler.

Uppgiften att förstå sitt liv med hjälp av minnen (vittnesmål, fakta?), som bara det egna minnet har tillgång till, är till slut densamma för alla. När någon dör är de unika bilderna borta för alltid. Det gemensamma minnet blir fattigare.



PUSSELBITAR

(S) satsar på Klostergården. "När de (den borgerliga majoriteten) nu hävdar att träffpunkten på Klostergården återuppstår blir det i form av en halvhjärtad minivariant som inte motsvarar behovet i området... Det ska finnas träffpunkter värda namnet i samtliga kommundelar och i synnerhet i Klostergården både nu och i framtiden." Ann-Margreth Olsson (S). andre vice ordförande i Vård- och omsorgsnämnden.

Lokaltidningen Lund 11/12

”Moderaterna borde be om ursäkt för de partikamrater som stod i riksdagen och kallade Mandela för terrorist... Netanyahu deltog inte när hela världen tog farväl av Nelson Mandela i Soweto. Israel samarbetade tätt med apartheidregimen, bland annat hjälpte man varandra att utveckla kärnvapen. I Israel är apartheidsystemet fortfarande i full schwung. I deras fängelser finns det massor med Nelson Mandelas med palestinska namn. Inga problem med det, anser Gunnar Hökmark, ordförande i Samfundet Sverige-Israel.”

Åsa Linderborg, Aftonbladet 11/12

”Det finns ingen plats för födelse

På kvinnokliniken i Lund fick under första halvåret i år 200 kvinnor hänvisas till att föda på andra sjukhus på grund av plats- och personalbrist... Varför ser det ut så här? Den konkreta orsaken är naturligtvis brist på pengar. Om man räknar med det nu aktuella förslaget på ett femte jobbskatteavdrag har alliansen sänkt skatterna med över hundra miljarder kronor. Man har prioriterat den enskildes plånbok i stället för den gemensamma kassan.”

Nina Björk, DN 9/12

Kommunerna har haft sin chans – staten måste ta över

Det är dags att inse att kommunerna inte klarar att vara huvudman för skolan. De har inte heller lyckats göra den likvärdig. Vi stöder kravet på en skolkommission med ett öppet mandat.

När skolverket går igenom orsakerna till de försämrade skolresultaten är det tydligt att det handlar om segregering, decentralisering och differentiering, samt en individualisering i form av ensamarbete som i själva verket lämnade eleverna i sticket. Dessa fyra faktorer förklarar i stor utsträckning varför svenska elever presterar sämre idag än tidigare.

Bo Jansson, ordförande för Lärarnas Riksförbund. Per Thullberg, fd rektor för Södertörns högskola och generaldirektör för Skolverket.

Alla förlorar på ett fritt skolval

I projektet ”Den svenska skolans nya geografi” visar forskare hur skolvalet utnyttjas av över- och medelklassföräldrar för att deras barn ska slippa träffa arbetar- och underklass. Elever med socioekonomiskt svag bakgrund får sämre chanser, men inte heller elever från mer välbeställda familjer lär sig mer – kunskapsnivån sjunker även för dem. Vi står där med en politikerkår som vägrar problematisera ett system där fattiga skiljs från rika, högutbildade från lågutbildade, svenskar från invandrare.

Daniel Swedin, Aftonbladet 9/12

”Vissa skolor har blivit förlorare i skolvalslotteriet. Avståndet mellan den bästa och sämsta skolan har fördubblats i naturvetenskap och tredubblats i läsning under 2000-talet”, säger Anders Jakobsson, professor vid Malmö Högskola.

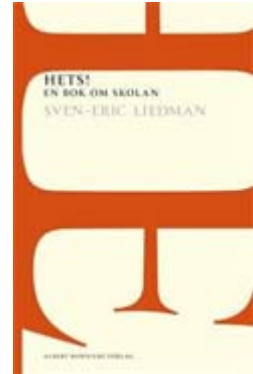
”Många skolor har förlorat de mest ambitiösa eleverna på grund av skolvalet. Tidigare var det små skillnader mellan svenska skolor, med en hög lägstanivå på eleverna. Nu ökar skillnaderna i resultat. Vi har tappat det ideal som fanns i den svenska skolan. Nu måste vi fråga oss vad vi kan göra för att motverka sorteringen och kompensera för bristerna i systemet”, säger Magnus Oskarsson, lektor vid Mittuniversitetet och projektledare för PISA i Sverige.

”**Alla elever tappar i Sverige**, men de lågpresterande tappar mest. I läsförståelse och naturvetenskap ökar klyftorna mellan eleverna, och även mellan olika skolor, fast inte i matematik”, säger Sverker Härd, enhetschef på Skolverket.

Stockholm TT

”**I grunden beror det på** friskolereformen och kommunaliseringen. Friskolereformen plockade in vinstintresset i skolan, det skapade fel incitament. Kommunaliseringen innebar att staten sköt ifrån sig ansvaret. Vi har fått en fullständigt kaotisk skolmarknad där kommuner kan missköta sig och där friskolorna kan utveckla sig hur som helst”, Sven-Eric Liedman, professor i idé-historia och författare till boken ”Hets. En bok om skolan.”

ETC Malmö 6/12



PROBLEM MED FÖR LÅGA PENSIONER AV SVEN-HUGO MATTSSON

På 50-talet diskuterades inte kvinnors roll i samhället över huvud taget. Knappast heller på 60-talet. På 70- och 80-talet ansågs, inom vänstern, fortfarande klasskampen viktigare än kvinnokampen, som uttrycket var då. Klasskampen skulle frigöra även kvinnor. Men här hade vi trots allt börjat bygga ut barnomsorgen som snabbt visade sig vara en succé ur alla aspekter, för barnen och för kvinnorna som hade möjlighet att komma ut på arbetsmarknaden på ett helt annat sätt, för papporna. Jag kommer dock ihåg motståndet från högern. Jag kommer ihåg hur en av de som kallar sig liberal, i lunds fullmäktige, räknade på den ekonomiska nyttan av detta. En daghemsplats kostade mer än vad en kvinna betalade i skatt, här fanns inga beräkningar på den samhällsnytta barnomsorgen innebar. Men barnomsorgen byggdes ut och på 90-talet fick vi den första pappamånaden för att följas av en andra en bit in på tvåtusenålet. Men sen har jämställdheten gått i stå från samhällets sida. Jämställdheten drivs nu av kvinnor själv som tar för sig på ett sätt som den feministiska debatten gett utrymme för.

Pensionerna och problemen

Det är i den här, något schematiska bild, vi skall se varför jämställdheten knappast nått in till hur vi skall utforma pensionssystemen. När vi diskuterade och genomförde ATP fanns ingen debatt alls. Det var fortfarande så att mannen ansågs vara familjeförsörjaren och kvinnor skulle nöja sig med att ta hand om barn och hem. Redan i samband med giftemålet slutade kvinnor arbeta och blev inte sällan hemma ”hela livet”. Jag hade en moster och en faster, födda i början av 1900-talet, som just drog sig tillbaka vid giftermålet och blev kvar och servade sina män trots att äktenskapen blev barnlösa.

Men inte ens på 90-talet fördes någon debatt om att göra det nya pensionssystemet jämställt med målet att kvinnor och män skulle få ut lika mycket i pension. Därför ser vi nu att kvinnors låga pensioner ger problem. Trots att ett pensionssystem bygger på att vi föder barn får de som tar det största ansvaret för barnen, lägst pension. Vi har nu ett betydligt mer jämställt samhälle där kvinnors deltagande i samhället utvecklas i positiv riktning. Men fortfarande har kvinnor betydligt lägre löner än män, bland annat därför att typiska kvinnoyrken värderas lägre än typiska mansyrken. Det finns också en betydande

diskriminering både i löner och vid anställningar.

Vad gör vi?

I många år till kommer kvinnor att ha lägre löner. I den kultur jag ovan beskriver kommer det fortfarande anses rätt att kvinnor tar huvudansvaret för barn och hem. Enligt uppgift börjar problemet med jämställdheten redan när man blir sambo, så starkt är fortfarande kulturen. ”Vård av frisk man” som Gudrun Schyman uttrycker det. Det är inte lätt att vända på en så stark kultur jag ovan beskriver, som i sin tur var ett resultat av att männen en gång ”ägde” kvinnan, var hennes förmyndare. Det är inte ens hundra år sedan kvinnor förvägrades rösträtt.

Man kan vilja lösa detta genom politiken, höja upp de lägsta pensionerna, detta är i praktiken inga problem, vi kan ta beslut om detta i riksdagen. Vi kan också föra en debatt hur vi uppvärderar ansvaret för barnen. Ur liberal synpunkt måste detta vara rätt, att ständigt lyfta upp de som har kommit i underläge. Ur liberal synpunkt måste det vara rätt att politiskt verka för jämställdhet när det nu inte fixas genom människors egna val. Vi har sett hur pappamånader har satt fart på mäns högre deltagande med barn och i hem. Jag ser klart hur min barngeneration tar ett helt annat deltagande, härligt, men det går för långsamt.

Sydsvenskan

Så här resonerar dock inte Sydsvenskans ledarredaktion, som av någon anledning kallar sig liberal. Man ser inte de strukturer i samhället som gör ojämställdhet möjlig. Sydsvenskan tycker att det är kvinnornas fel, deras val är fel. ”Några väljer att stanna hemma och leva på partnerns lön”, som sydis uttrycker det. En del kvinnor väljer att leva hollywoodskt hemmafruideal och cupcakebakar.

Sådan är liberalismen i dagens samhällsdebatt. Vi har ju sett den här politiken de senaste åren. Det är de sjukas fel att de är sjuka, det är de arbetslösas eget fel att de inte har något arbete. Vi som har sett kvinnors arbete med att få vardagen att gå ihop utan att ha råd med rutarbete ser det på ett annat sätt. Vi som sett de som är sjuka, av olika anledningar, kämpa för att klara och få ett jobb, har inte riktigt samma åsikt. Vi som sett arbetslösa på alla sätt försökt få jobb, men till sist gett upp, ibland på det mest dramatiska sätt, vi som befinner oss i verkligheten, vi tycker nog att välfärden är att just vara till för dessa personer. De som här kallar sig liberaler tillhör i själva verket den råa högern.

”Det är en skam, det är en fläck på Sveriges banér att vi har pensioner som är så låga att det inte går att leva ett värdigt ekonomiskt liv”.

CHARLIE FRÅN STYRSÖ TILLBAKA FÖR ATT SJÖSÄTTA GAZAS ARK

Charlie Andreasson som förra året var matros på Ship to Gazas segelskonare S/V Estelle, har nu återvänt till Gazaremsan. Där blir han kvar för att färdigställa Gazas Ark, som ska bryta den illegala blockaden inifrån.



2012 var Charlie Andreasson inblandad i det förra internationella försöket att bryta blockaden av Gazaremsan och dess 1,7 miljoner palestinska invånare. Som matros på Ship to Gazas segelskonare S/V Estelle, åkte han med hela vägen från svenska vatten fram till att det bara var 30 sjömil kvar till Gazas kust. Men där bordade maskerade, israeliska kommandosoldater Estelle på internationellt vatten i oktober, och hela besättningen fängslades i Israel. Vad som hänt med lasten av internationella hjälpsändningar är fortfarande okänt.

Då som nu var den internationella paraplyrörelsen Freedom Flotilla Coalition (FFC) med i samarbetet för att försöka bryta den illegala blockaden mot Gazaremsan, som nu är inne på sitt sjunde år. Koalitionens nya samarbetsprojekt, där Charlie Andreasson ännu en gång är inblandad, heter **Gazas Ark**. Genom bössinsamlingar och donationer från hela världen har solidaritetsföreningarna i FFC kunna köpa loss en 24 meter lång båt från den palestinska fiskeflottan i Gazas hamn. Båten har sedan i somras renoverats och förberetts inför en resa på Medelhavet, betydligt längre än de tre sjömil som Israel idag tillåter palestinska båtar att gå ut i havet.

Osloavtalet från 1993 stipulerar egentligen en fiskezon på 20 sjömil från Gazaremsans kust. Idag har israelisk blockad och militär patrullering till havs gått mycket hårt mot den palestinska fiskeindustrin, liksom mot export via sjövägen som inte alls tillåts. Under blockadens sex år har den totala exporten från Gazaremsan varit mindre än utförseln under bara åtta veckor våren 2007 – en minskning med hela 97 procent. Konsekvenserna för näringsliv, försörjning och arbetsmarknad har varit förödande.

– Därför bygger vi nu om arken från en fiskebåt till ett fraktfartyg, som ska fyllas med gods som kan beställas och betalas i förväg, säger Charlie Andreasson.

Gazas Ark ska lastas full med palestinska exportprodukter, och sedan segla ut från Gaza till huvudsakligen europeiska konsumenter. Istället för att bryta blockaden utifrån och ta med hjälpsändningar, ska blockaden nu brytas inifrån med en egen båt. På så sätt hamnar fokus också på det absurda i den nuvarande exportblockaden.

Charlie är på plats för att bistå i färdigställandet av Gazas Ark, och bidra med sin yrkeserfarenhet och kunskap när det gäller reparationer. Han har i många år arbetat som sjöman, är vanligtvis bosatt på Styrösö i Göteborgs skärgård, och arbetar då som däcksmän på Styrösöbolaget.

Som ideell arbetskraft jobbar han nu tillsammans med avlönade palestinier, som utför och

leder renoverings- och ombyggnadsarbetet ombord på Gazas Ark. Projektet har de senaste månaderna uppmärksammats av flera palestinska och arabiska TV-kanaler och tidningar, och Gazaborna själva har både visat ett stöd och en tacksamhet för närvaron av internationella volontärer.

– De sätter sitt hopp till oss. Inte personligen, men till våra röster och till det vi har att förmedla när vi kommer hem.

Blockaden mot Gazaremsan har förvärrats ytterligare de senaste månaderna. Efter militärkuppen i Egypten har den egyptiska arméns förstörelse av smugglingstunnlarna in till Gaza intensifierats, så att bara en bråkdel av dem återstår idag. Dessutom har gränsövergången vid Rafah – Gazabornas enda öppning för resor till omvärlden – stängts ner under längre perioder, och är bara öppen kortare stunder.

Denna egyptiska policy mot Gaza innebär stora begränsningar i människors rörelsefrihet, och gjorde att även Charlie fick vänta nästan fyra veckor på att ta sin in. Först var det ett tillstånd som behövdes förnyas hos utrikesdepartementet i Kairo, sedan var gränsen stängd i ytterligare en halv vecka.

– Det har blivit vanskligare och svårare att korsa gränsen, och utgallringen av dem som får komma in har blivit mycket tuffare.

Att egyptierna gjort gemensam sak med israelerna och både stängt gränsen och förstört tunnlar, har inneburit stora problem för den palestinska befolkningen, och även gjort att projektet kring Gazas Ark försenats flera månader. Material och utrustning som inte tillverkas av palestinierna själva har blivit mycket svårare att få in från Egypten.

– Det blir svårare för oss att få det material vi behöver. Det skulle kunna komma in lagligt utan att smugglas, men kvantiteterna på varorna som korsar gränsen är för små. Det resulterar både i att det material som finns kvar inom Gazaremsan blir dyrare, och i att gemene man får det bra mycket värre med sitt uppehälle. Och bristerna märks allt tydligare, hur skaran av folk som inte klarar sig hela tiden växer här.

Trots försening och svårigheter att finna allt material, så är Gazas Ark fortfarande ett väldigt levande projekt. Avfärden blir till våren, då båten ska segla ut med sina exportprodukter och bryta den internationellt fördömda blockaden.

Från Ship to Gazas hemsida